

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei
Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Prescripțiunea în materie forestieră, de d. P. A. Grunau.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație s. I: *Andrei Pascu cu G. Marinescu;*

Curtea de apel din București, s. III: *Panait Coceli cu State Genescu, D. Chindilidis și G. Dănescu.*

Curtea cu juri din Ilfov: *Ministerul public cu Ion Gheorghe și alții.*

Bibliografii

Prescripțiunea în materie forestieră

Codul silvic român din anul 1881 nu conține nici o dispozițiune relativă la prescripțiunea delictelor silvice. Pare a fi deci natural ca să recurgem la dreptul comun (art. 46 C. silvic și art. 594 Cod. de pr. cr.) pentru a stabili prin cât timp se prescriu delicturile silvice (Rev. Păd. anul 1898 pagina 410). Cu toate astea, examinând cesiunea mai cu deamănuntul, constatăm o nepotrivire între cazul special și dreptul comun și se nasce dificultăți pe care mi-am propus să le semnalez cititorilor acestei reviste.

Cei care susțin prescripțiunea în materie penală se bazează pe considerațiunea că cel mai puternic din motivele ce se invoacă pentru a demonstra legalitatea dreptului de pedeapsă dispăre cât-va timp după săvârșirea faptului. În adevăr, după trecerea unui timp mai mult ori mai puțin lung societatea ca și individul în parte nu mai este impresionată de infracțiunile de tot felul, fie cele mai îngrozitoare crime; ea uită cele petrecute și nu mai cere drept satisfacție pedepsirea aceluia ce a nesocotit legile ei. Cu cât impresiunea provocată printr'o infracțiune penală era mai adâncă, cu atât va trece timp mai mult până ce amintirile vor fi șterse, până ce societatea va fi împăcată; cu cât din contră

impresiunea era mai slabă, cu atât mai de vreme se va uita și se va ierta faptul penal.

Negreșit determinarea acestui moment nu o putea lăsa legiuitorul la aprecierea judecătorului în fie-care cas special, și de aceea a prevădut ca crimele să se prescrie pin zece ani, delicturile prin cinci ani și contravențiunile printr'un an îndeplinit. Deci, pentru a sci în fie-care cas special care este termenul de prescripție, trebuie să examinăm, dacă cutare infracțiune constituie o crimă sau un delict sau o contravenție. Vom căuta însă în zadar în Codul penal definițiunea juridică a diferitelor infracțiuni, stabilirea caracterelor esențiale ale fie căreia în parte; legiuitorul s'a mulțumit a le califica ca crimă, delict sau contravențiune după felul de pedeapsă ce atrag după sine. Ast-fel fiind, pentru a stabili prin cât timp să prescrie un fapt penal, trebuie să cercetăm întâiu la care pedeapsă s'ar fi expus făptuitorul în cazul când infracțiunea s'ar fi urmărit din timp.

Acum, în ce privește delicturile sau infracțiunile ce se pedepsesc cu închisoare corecțională, cu interdicțiunea unora din drepturile politice, civile ori de familie, și în fine cu amenda de la 26 lei în sus, prescripțiunea lor se mărginesce conform art. 594 din Codul de pr. civ. la 5 ani. Prin urmare ori ce fapt ce atrage după sine o altă pedeapsă de cât cele enumerate mai sus, în sensul dreptului comun nu este un delict și deci se va prescrie printr'un alt termen.

Să examinăm din acest punct de vedere delicturile silvice.

Inchisoarea se aplică cu totul excepțional și anume numai în casurile prevădute de art. 29 și 40 ale Codului silvic. Interdicțiunea unora din drepturile politice, civile ori de familie nu o cunoaște Codul silvic. Rămâne numai amenda care poate califica o infracțiune comisă într'o pădure supusă regimului silvic ca delict în sensul dreptului comun. Când această amendă este mai mare ca 25,99 lei, atunci delictul silvic e delict și în sensul dreptului comun și se prescrie prin

cinci ani, în cas însă când ea este inferioară acelei sume, atunci faptul, cu toate că e calificat *delict* silvic, din punctul de vedere al dreptului comun nu constituie un delict și prin urmare, în ce privește prescripțiunea lui, nu mai cade sub prevederile art. 594 Cod. de pr. civ.

Aceasta este nepotrivirea între dreptul comun și dreptul silvic despre care am vorbit mai sus. Ea se esplică printr'aceia că cuvântul de delict în Codul silvic nu se întrebunțează *stricto sensu*, cum e stabilit în art. 1 al Codului penal, ci oare cum *lato sensu*, în mod generic, în loc de infracțiune.

Faptul în sine ca două infracțiuni prevădute de aceiași lege, de acelaș articol de lege chiar, presintând absolut acelaș caracter penal, să fie taxate, în ce privește prescripțiunea lor, în mod diferit, e destul de semnificativ și ne dă de gândit.

Dar nu e numai atâta. Diferențierea prescripțiunii delictelor silvice din punctul de vedere a amendei cu care se pedepsesc,—diferențiere absolut logică, dacă aplicăm dispozițiunile dreptului comun—, ne duce la o călcare vedită a principiilor în materie de prescripție. În adevăr, am vădut că infracțiunile grave se prescriu printr'un timp mai lung de cât cele ușoare. Ei bine, care din două delicuenți silvici comite o infracțiune mai gravă, acel care taiă o salcie uscată de 20 dm. în circumferență de pe marginea unei bălți, sau acela care scoate dintr'o plantația de molift, făcută și întreținută cu mari cheltueli, de pe un loc doi spre zece arbori intrerupând printr'aceasta consistența masivului? Respunsul e clar chiar pentru un profan în materie. Cu toate astea, delictul întâi, pedepsit cu o amendă de 28,00 lei poate să nu se prescrie nici o dată, destul numai ca să se facă viscari-va acte de instrucțiune sau de urmărire, înainte de a expira termenul de prescripție (fixat pentru delictul la 5 ani) în care cas el începe din nou a curge de la data acelui act, pe când delictul al doilea, pedepsit numai cu o amendă de 24 lei, se va prescrie printr'un an înplinit din ziua în care s'a comis, chiar și dacă se va fi urmat în acest decurs de timp vr'o cercetare sau lucrare, fără să fi mijlocit sentința de condamnare (art. 595 Cod. de pr. civ.).

Faptul că sub imperiul Codului silvic actual două infracțiuni de aceiași natură se pot prescrie prin timpuri diferite, și că o infracțiune mai gravă, din punctul de vedere forestier, poate fi supusă unei prescripțiuni mai scurte de cât o altă mai puțin gravă, denotă cu prisosință că legislația noastră forestieră presintă, ca și în multe alte privinți, o lacună și din punctul de vedere al prescripțiunii delictelor silvice.

Articolul 46 care ne trimete la dreptul comun

în cazuri neprevădute de lege nu poate complecta lipsa unei dispozițiuni relativă la prescripțiunea delictelor silvice, fiind-că noțiunea de delict nu este aceeași în dreptul comun și în dreptul silvic.

De oare-ce Codul nostru silvic creează o nouă speță de delict, trebuia să prevadă și o prescripție specială a lor. Așa e articolul 185 al Codului forestier francez care a servit ca prototip legislatorului nostru și care regulează cestiunea prescripțiunii delictelor silvice. Dispozițiuni analoge găsim în diferitele legislațiuni forestiere germane. Și cât e de adevărat că delictul special atrage după sine și o prescripție specială, pentru aceasta găsim dovești și în legislația noastră. Legea poliției vînatului prevede în articolul 23 o deosebită prescripție pentru infracțiunile în contra acestei legi. Legea generală a vămilor (art. 172) asemenea stipulează asupra prescripțiunii faptului de contrabandă.

Insuficiența Codului nostru în materie de prescripția delictelor mi se pare deci stabilită.

Dar care termen să alegem pentru prescripțiunea delictelor silvice?

Pentru aceasta trebuie să ne aducem aminte de principiul general: infracțiunii grave corespunde un termen lung de prescripție, celei-ușoare un termen scurt. Cestiunea deci revine a ne da seama, dacă legiuitorul nostru a vrut ca delictul comis în pădurile supuse regimului silvic să fie considerat ca o infracțiune mai gravă de cât delictul ordinar, sau din contră dacă a înțeles să'l sustragă jurisdicțiunii prea severe și prea greoaie a dreptului comun. Indentificarea delictului silvic cu cel ordinar este esclusă, căci atunci nu mai era nevoia de dispozițiuni penale speciale prin legiuirea silvică.

În fața acestei alternative trebuie să ne decidem pentru a doua ipotesă. Iată pentru ce:

Pădurile în societățile primitive și mult după aceasta au fost considerate ca o *res nullius*. Numai încetul cu încetul s'a recunoscut dreptul de proprietate particulară și asupra lor, dar și aceasta, ca să dic așa, numai în mod teoretic. Mulțimea, partisană în mod inconștient a acelei teorii care bazează dreptul de proprietate pe muncă, pe sfortare fizică sau intelectuală, neputând constata nici un fel de muncă din partea omului pentru întemeerea și întreținerea pădurilor, nici astă zi nu e pe deplin pătrunsă de dreptul de proprietate particulară asupra pădurilor, ci le consideră mai mult ca o proprietate comună a tuturilor. Aceasta e adevărat nu numai pentru societățile noi, înnapoiate în civilizație, ci și pentru acelea cu o istorie și cultură seculară. Numai așa ne putem esplica deseale călcări de lege ce se constată *pretutind-ni* în privința proprietății forestiere. E în

contestabil că poporul taxează infracțiunile ce au de obiect proprietatea forestieră mult mai puțin sever, de cât altele prezentând acelaș caracter penal, ba mai mult, putem zice că nici nu le consideră măcar ca infracțiuni. Pentru ilustrarea mai bine a acestui adevăr fie-mi permis a imprimuta uvragiului d-lui Dr. A. Schioappach «Manual de administrație forestieră» faptul relatat pe pagina 79 :

«Cât de mult, în unele localități, populațiunea este lipsită de sentimentul ilegalității delictelor «silvice, aceasta dovedește în mod frapant cazul următor : Intr'un oraș mai mare din Bavaria, un cetățean, cu o stare oare care, de meserie grădinar și în acelaș timp consilier comunal onorific, «într'o duminică a sustras o sarcină de araci de fasole din pădurea Statului. Prins asupra faptului «și dat judecăței pentru delict silvic, era peste măsură minunat, când primarul căuta să-l convingă «că în asemenea împrejurări nu mai poate să ocupe «mai mult funcțiunea unui consilier comunal»!

Tipul consilierului comunal bavarez 'l întâlnim pretutindeni, el presintă o clasă numeroasă de oameni, el concretisează o idee, aș putea zice universală.

Ei bine, dacă e așa, dacă în intima convingere a maselor mari dreptul de proprietate particulară asupra pădurilor și astăzi încă este contestat, putea oare legiuitorul nostru să decreteze că nesocotirea acestui drept să constituie o infracțiune mai gravă de cât călcarea eri cărui alt drept de proprietate? Ar fi fost illogică o asemenea procedare și nici nu s'a urmat ast-fel în Codul nostru silvic. În adevăr, care sistem de pedeapsă s'a adoptat pentru reprimarea delictelor silvice? S'a ales sistemul de amendă bănescă, pedeapsa cea mai puțin gravă, în ori-ce cas cea mai puțin infamantă din cele trei care se practică în dreptul comun pentru pedepsirea infracțiunilor de ori-ce fel. Numai excepțional se aplică pedepsirea închisorii și nici odată acea a interdicțiunii drepturilor civile și politice.

Cu toate că rezultă în mod indubitabil din chiar dispozițiunile penale ale Codului silvic că era în intenția legislatorului nostru a considera așa zisele delict silvice ca infracțiuni mai puțin grave de cât infracțiunile de acelaș fel prevăzute de Codul penal (furturile) și prin urmare ori-ce discuțiune este esclusă, totuși s'ar putea obiecta că asemenea dispozițiuni sunt în contradicție cu scopul legii, exprimat în expunerea de motive, și care este garantarea mai eficace a conservării și pazei pădurilor. S'ar putea zice că, conservarea și paza pădurilor fiind socotită ca insuficient ga-

rantată prin legile existente și simțindu-se nevoia de o altă lege mai eficace, e natural a conchide că o mai mare eficacitate nu se putea obține de cât printr'o mai mare servitute și că prin urmare delictele silvice urma a fi pedepsite mai sever.

În adevăr față articolului 309 al. 2 al Codului penal, o armă cu dublu tăiș ca să zic așa, care prevede închisoare de la 3 luni până la 2 ani și o amendă de la 50—500 lei pentru acela care va fi furat *saŭ va fi cercat* să fure lemne tăiate saŭ nu din pădure, etc. etc., ce mai era nevoie de dispozițiunile blânde ale Codului silvic?

Lăsând la o parte că existența pădurilor nu e periclitată «numai prin acele fapte cari cauzează saŭ pot cauza un prejudiciu dreptului de proprietate», ci și prin însuși faptul proprietarului, materia în care nu se legiferase încă până la votarea Codului silvic și care decî reclamă o regulamentare specială, severitatea și eficacitatea unei legi de multe ori nu consistă în felul sancțiunii alese, ci mai mult în modul rapid și autoritar al procedurii.

Acesta e cazul nostru.

Procedura înceată și solemnă a dreptului comun nu e potrivită pentru constatarea și urmărirea delictelor silvice ce se comit departe de centrele populate, în mijlocul codrilor, unde de cele mai multe ori nu putem avea recurs la depozițiunea martorilor oculari; trebuia o procedură mai simplă și mai expeditivă.

Faptul introducerii unei asemenea proceduri speciale pentru delictele silvice constituie eficacitatea Codului silvic, dar nici de cum servitutea dispozițiunilor lui penale. Această idee e exprimată și în expunerea de motive a proiectului de lege, unde găsim următorul pasagiū :

«Aceaste reguli de procedură simple și expeditivă sunt menite a garanta nu numai paza și conservarea pădurilor de devastațiunile de tot soiul «la care sunt expuse astăzi, dar de a veni chiar «în apărarea celor căzuți în vină, pentru a nu fi «expuși să «și facă două soiuri de pedepse. În adevăr după starea de lucruri de astăzi, pe lângă «pedeapsa prescrisă de lege, delicenții mai sufer «o altă pedeapsă, prin trăgânirea neevitabilă ce se «aduce în judecarea lor, timpul pierdut în cazul «judecății cu mai multe infățișări la tribunal și «Curte, cheltuelile ce îndură cu drumuri și cu advocații, întrec cu mult pedeapsa ce merită faptul «lor. Consecințele funeste a unei ast-fel de stări «de lucruri sunt văzute și netăgăduite».

«Proiectul de lege țintește să înlătore toate aceste inconveniente».

Dar ne am cam depărtat de materia noastră.

Digresiunea ce am făcut era necesară pentru a stabili că delictul silvic trebuie considerat ca o infracțiune mai puțin gravă decât delictul ordinar în înțelesul dreptului comun. Aceasta admis, și termenul de prescripțiune al delictului silvic trebuie să fie neapărat mai scurt decât timpul cerut pentru prescrierea delictelor ordinare.

Care să fie acest termen, aceasta este o cestiune de apreciere. Așa de ex. A. Blanche, în studiul său asupra Codului penal, e de părere ca toate acele delictе, care nu sunt delictе în sensul dreptului comun, ar trebui să fie considerate ca simple contravențiuni din punctul de vedere al prescripțiilor. Și așa ar fi natural, dacă nu cumva — cum am spus mai sus — am vrea să creăm pentru fie-care delict special și un termen special de prescripțiune.

În ce privește soluțiunea cestiunii cred că am putea să ne quidăm după legislațiunea altor țări.

Termenul de prescripție în Franța este de 3 sau 6 luni, după cum prevenitul este sau nu desemnat nominal în procesul verbal (C. F. art. 185). În Prusia acelaș termen e fixat la 6 luni și excepțional numai la 5 ani. În Bavaria și Saxonia delictеle silvice, adică acțiunea penală, se prescriu printr'un an etc. etc.

La noi, întocmai cum s'a prevădut termenul de șase luni pentru prescripțiunea orî cărei infracțiuni la dispozițiunile legii asupra poliției vinatului, cred că s'ar putea adopta acelaș termen și pentru prescripțiunea delictelor silvice.

Pentru a ne resuma să precisăm următoarele 3 puncte :

I) Codul silvic nu conține nici o dispozițiune în privința prescripțiunei delictelor silvice.

II) Articolul 46 al Codului silvic prin trimețterea la dispozițiunile dreptului comun în casuri ne prevăzute de lege nu înlătură dificultatea.

III) Termenul de prescripțiune pentru delictе silvice, în baza principiilor fundamentale în materie de prescripțiune, trebuie să fie mai scurt de cât acel prevădut pentru delictе ordinare.

P. A. Grunau.

Directorul școalei de Silvicultură Brănești.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I | Cour de cassation, 1° chambre

22 Ianuarie 1901

22 Janvier 1901

Președenția D-lui Gr. Lahovari, Președinte | Présidence de M. G. Lahovary, Président

Andrei Pascu cu G. Marinescu | André Pascou contre G. Marinescu

Obligațiuni alternative.—Exe- | Obligations alternatives.—

cutarea uneia din ele stinge pe cea-laltă. — Hotărîre condamnătoare alternativă. — Lucru judecat. — Art. 1026 C. civ.

In obligațiunile alternative sau de junctive, executarea unei obligațiuni stinge pe cea-laltă. Ast-fel dacă printr'o hotărîre judecătorească, remasă definitivă, cine-va e condamnat la reparațiunea unui zid sau la plata unei sume de bani, echivalentul acelei reparațiuni făcute de adversarul său, nu i se poate cere a face și reparația și suma de bani și nici nu se poate executa pentru suma de bani dacă adversarul său n'a efectuat acele reparații.

L'exécution de l'une d'elles éteint l'autre. — Jugement qui condamne alternativement. — Chose jugée. — Art. 1026 du Code civil (1859 français).

En matière d'obligations alternatives ou disjunctives l'exécution de l'une d'elles éteint l'autre. Ainsi, quel qu'un qui serait condamné, par un jugement passé en force de chose jugée, à réparer un mur ou à payer une somme quelconque, comme équivalent du prix qu'aurait coûté la réparation, ne peut pas être obligé, en même temps, à faire ces réparations et à payer la somme équivalente et, encore moins, être poursuivi pour la somme si les réparations n'ont pas été faites, au préalable.

Decisiunea 29/901. — Casată, sentința trib. Dolj, secția II, No. 136/900, după recursul făcut de Andrei Pascu în proces cu G. Marinescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca ;

Pe d-l avocat C. Stoicescu în desvoltarea motivelor de casare ; și

Pe d-l avocat P. Borș, în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat în următoarea cuprindere :

«În obligațiunile alternative sau definitive debitorul este ținut separat de fie-care din lucrurile pe care o ast-fel de obligațiune le are de obiect.

«Când o hotărîre judecătorească conține o condamnățiune definitivă dar alternativă, îndeplinirea uneia din părțile condamnățiunei stinge pentru partea câștigătoare dreptul de a urmări pe cel condamnat a îndeplini și cea-laltă alternativă a hotărîrei condamnătoare, căci debitoarele unei obligațiuni alternative, este liberat prin predarea uneia din cele două lucruri ce erau cuprinse în alternativă (art. 1026 Cod. civ.).

«Instanța de fond respingând contestațiunea ridicată de cel condamnat, de a nu fi urmărit pentru executarea ambelor alternative, ce în mod firesc se esclude una pe alta, comite un esces de putere și violează atât principiul scris în art. 1206 C. civ. cât și autoritatea lucrului judecat».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă cu privire la motivul de casare, că, prin cartea de judecată cu No. 295/97, judele ocol. I Craiova, a obligat pe Andrei Pascu să dărâme și să refacă zidul comun ce desparte proprietatea sa de aceea a vecinului său G. Marinescu din str. Lipscanii noi din Craiova, în termen de o lună de când hotărîrea va rămânea definitivă, și a autorizat în cas contrariu pe G. Marinescu a face această lucrare, pentru care a fost obligat Andrei Pascu a'î plăti 600 lei ; că, Andrei Pascu nemulțumit

pe această condamnățiune, a făcut apel și trib. Dolj, secția II prin sentința cu No. 355/97, admitându-și în parte apelul, a menținut obligațiunea impusă prin citata carte de judecată pentru refacerea zidului comun, dar i-a acordat pentru aceste lucrări, în loc de o lună un termen de trei luni, socotit de la 8 Octombrie 1897, data pronunțării acestei hotărâri; că, în urmă, pe motiv că Andrei Pascu nu s'a conformat îndatoririlor impuse prin această sentință Gheorghe Marinescu, punând în esecutare, l'a urmărit pe adversarul său pentru plata celei sume; că, Andrei Pascu, în contra acestei urmăririi, făcând contestațiunea care face obiectul procesului de față, trib. prin sentința supusă azi recursului a respins contestațiunea ca nefondată;

Având în vedere că recurentul Andrei Pascu a susținut dinaintea tribunalului că suma de 600 lei, nu s'a acordat lui Marinescu de cât în cazul când el—Pascu nefăcând zidul în termen de 3 luni de la 8 Octombrie data pronunțării hotărârii ar face-o Marinescu; că, acesta, nedovedind că a refăcut zidul, nu are și nu poate avea dreptul la suma de 600 lei, care este echivalentul celei lucrări și că așa fiind, rău și fără drept îl urmărește pentru plata ei;

Considerând că este constant că prin sus citata carte de judecată No. 295/97, Andrei Pascu a fost obligat să refacă zidul comun și în cas contrariu a fost autorizat Marinescu să facă acea lucrare, plătindu-i-se în acest cas pentru acesta de către Pascu 600 lei; că dar obligațiunea lui Pascu de a plăti lui Marinescu 600, lei a fost supusă condițiunei, ca Marinescu să facă el acea lucrare și numai după aceasta ca echivalent al costului ei, Pascu să-i plătească 600 lei; că în contra acestei cărți de judecată făcându-se apel numai de Pascu, iar Marinescu rămânând mulțumit pe dânsa, invederat că nu i se putea face situațiunea mai grea prin acest apel al său și ast-fel să fie obligat la plata sumei de 600 lei; pentru simplul fapt că n'a făcut lucrarea în termenul acordat de judecată; că dar, tot ce s'a putut schimba în apel de tribunal și ceia ce în realitate a făcut acesta, a fost ca să prelungească termenul de o lună acordat de judele de ocol pentru facerea lucrărilor la 3 luni, iar nici de cum să schimbe natura și felul obligațiunei din cartea de judecată, în condițiuni mai avantajoase pentru Andrei Pascu singurul care atacase cu apel acea carte de judecată;

Considerând că ast-fel fiind, când trib. respinge contestațiunea pe motivul că recurentul n'a executat lucrarea în termenul de trei luni prevăzut prin sentința pusă în esecutare, fără a cerceta dacă intimatul Marinescu a făcut el lucrarea pentru care era îndreptățit a primi de la recurent suma de 600 lei, ce i se acordase prin sentința ce se executa ca despăgubire pentru acea lucrare prin această procedare schimbă și denaturează dispozitivul sentinței pusă în executare și dar, violează autoritatea lucrului judecat.

Considerând că ast-fel fiind, mijlocul de casare este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Curtea de Apel București

Secția III

16 Februarie 1900

Președenția D-lui C. R. Manolescu, Președ.

Panait Cocleli cu State Genescu, D. Chindilidis și C. Dănescu

Poprire în mâna terților.— Contestație.— Creanță civilă sau comercială.—Termenul de apel.— Debitor și creditor.— Terțul poprit.— Codul comercial.— Procedura civilă.— Art. 908 C. com. 402 și 455 Pr. civilă.

Poprirea este supusă aceluorași eventualității ca și creanța ce îndrituesce poprirea.

1. Ori care ar fi natura creanței pentru care se face poprirea (comercială sau civilă) regulile după cari urmează a se efectua poprirea, sunt prevăzute de procedura civilă. In consecință tot ce privește procedura instanței de poprire, trebuie căutat, nu în Codul de comerț ci în Codul de procedură civilă. Ast-fel, apelul, când contestația se mărginește între creditor și debitor, este de o lună de zile de la pronunțarea hotărârii de validare. Dacă însă contestația este din partea terțului, atunci se urmează conform regulilor de drept comun.

2. Poprirea este subordonată existenței datoriei terțului, în acest sens că dacă terțul dator cu o creanță condițională, poprirea nu poate suprima această condiționalitate, și dacă condițiunea nu s'a îndeplinit în urma căreia terțul nu mai datorește nimic, atunci, nici poprirea nu mai poate avea ființă; afară numai dacă nu există fraudă sau neglijență din partea popritului.

Cour d'appel de Bucarest

3-e chambre

16 Février 1900

Présidence de M. G. R. Manolesco, Présid.

Panait Cocleli contre State Genesco, D. Chindilidis et C. Danesco

Saisie-arrêt.— Contestation. Créance civile ou commerciale. Délais d'appel.— Débiteur et créancier.— Tiers saisi.— Code commercial.— Procédure civile. Art. 908 C. com.—402 et 455 Proc. civ. (409, 2°; 472 proc. génév.—557, 558 pr. française).

La saisie-arrêt est soumise aux mêmes conditions que la créance en vertu de laquelle elle est pratiquée.

1. Quelle que soit la nature de la créance pour la conservation de laquelle on a fait une saisie-arrêt, qu'elle soit civile ou commerciale, c'est le Code de procédure civile qui détermine les règles suivant lesquelles la saisie-arrêt sera pratiquée. En conséquence, tout ce qui touche à la procédure de l'instance de validité devra être recherché dans le Code de procédure civile et non pas dans le Code de commerce. Ainsi le délai d'appel est d'un mois, à dater du jugement de validité, si une contestation s'élève entre créancier et débiteur seulement; il est celui prescrit par le droit commun si la contestation est faite par un tiers.

2. Hors les cas de fraude ou de négligence imputables au saisi, la validité de la saisie-arrêt est subordonnée à l'existence de la dette du tiers, en ce sens que si la créance que l'on a contre le tiers est conditionnelle, la saisie-arrêt ne pourra pas enlever ce caractère conditionnel, et si la condition ne s'est pas réalisée et que le tiers ne doit plus rien, il ne saurait plus y avoir de saisie-arrêt.

Decisiunea comercială No. 12

Curtea,

Asupra excepțiunei de tardivitatea apelului ridicată de intimatul State Genescu;

Având în vedere desbaterile orale, actele prezentate și concludsiunile scrise ale ambelor părți;

Având în vedere că intimatul invoacă în sprijinul excepțiunei ridicată de dânsul, următoarele două motive:

1. Afacerea fiind comercială termenul de apel este

cel fixat de Codul de comerț adică o lună de la pronunțarea sentinței tribunalului;

2. Chiar dacă s'ar aplica dispozițiunile Codului de procedură civilă, apelul trebuie să fie făcut tot în termen de o lună de la pronunțarea sentinței tribunalului căci în materie de poprire termenul de apel este cel fixat de art. 402 Pr. civilă.

Asupra primului motiv :

Considerând că ori-care ar fi natura creanței pentru care se face poprirea, regulile de pe cari urmează a se face poprire sunt prevăzute de Pr. civilă și că în consecință tot ce privește procedura instanței de poprire, trebuie căutat nu în Cod. de comerț, ci în Cod de pr. civilă ;

Că art. 908 Cod comercial care trimete la art. 456 și următorii din Proc. civilă, nu mai lasă nici o îndoială în această privință ;

Că, prin urmare, termenul de apel în ori-ce poprire nu poate fi de cât cel fixat de Proc. civilă, iar nu cel arătat de Codul de comerț și că ast-fel primul motiv invocat de intimat urmează să fie înlăturat.

Asupra celui de al doilea motiv :

Având în vedere că Cod. de procedură civilă înscriind dispozițiunile relative la poprire în cartea V care se ocupă cu execuțiunea silită consideră poprirea ca o măsură de excepțiune care este, prin urmare, supusă dispozițiunilor generale înscrise în titlul I al acestei cărți ;

Că ast-fel fiind și neexistând nici o dispozițiune specială în privința termenului de apel în materie de poprire, acest termen în regulă generală urmează să fie cel fixat de art. 402 adică de o lună de la pronunțarea sentinței tribunalului ;

Considerând însă că din motivele cari au dictat această regulă generală și din spiritul legii, rezultă că această reducere a termenului de apel, nu se poate aplica de cât la contestațiunile cari se ridică între creditor și debitor ;

Că în adevăr instanța în validarea poprirei fiind mai tot-d'auna între creditor și debitor o urmare a unei alte instanțe principale în care s'a constatat existența creanței pentru care se face poprirea, instanță în care părțile s'au bucurat de toate garanțiile și termenile dreptului comun, judecarea cu urgență a contestațiunii se justifică pe deplin ;

Considerând însă că atunci când la validarea poprirei se ridică din partea terțiului poprit contestațiunii întemeiate pe inexistența datoriei sale către debitorul urmărit, se naște un proces ordinar în care reducerea termenelor nu s'ar justifica cu nimic căci nu ar fi nici un motiv ca să se ridice părților garanțiile dreptului comun ;

Considerând că, în specie, contestațiunea se ridică din partea lui Cuculis, terțiul poprit, care pretinde că nu datorește suma ce s'a poprit în mâinele sale ;

Că această contestațiune dă naștere unui litigiu ordinar care urmează să se rezolve în totul după regulile dreptului comun și în care prin urmare termenul de apel nu poate fi de cât cel de două luni fixat de acest drept comun în art. 318 Pr. civ.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte C. R. Manolescu, Curtea, respinge incidentul, etc.

In fond,

Având în vedere apelul făcut de Panaite Cuculis contra sentinței trib. Dolj, secția comercială și de notariat No. 122 din 14 Iunie 1894 ;

Având în vedere că State Genescu în baza contractului de vânzare de produse autentificat de trib. Dolj sub No. 2130/93, ce încheiase cu Dănescu și Kindilidis, pe atunci arendașii moșiei Filiași, avea a lua de la aceștia o sumă oare care de bani și că debitorii săi încheiaseră la rândul lor un alt contract tot de vânzare de produse cu P. Cuculis din Brăila, act autentificat de trib. Dolj sub No. 2176 din 27 Septembrie 1893, în baza căruia acesta trebuia să le plătească în schimbul recoltei ce era să primească, printre alte sume și aceia de 10000 lei la finele lui Martie 1897 ;

Având în vedere că State Genescu popresce această sumă în mâinele lui Cuculis, care poprire se efectuează de portărelul I. Ionescu la 7 Februarie 1894, iar trib., asupra declarației dată de Cuculis în ziua audienței că într'adevăr pe baza aceluși contract avea de plătit acea sumă la finele lui Martie același an 1894 pentru preîntâmpinarea cheltuelilor ce le necesita în exploatarea moșiei Filiași după ale căreia produse i s'a vândut, validează poprirea și condamnă pe Cuculis ca debitor al lui Dănescu și al lui Kindilidis a plăti acei 10000 lei lui State Genescu ;

Având în vedere că ast-fel fiind, datoria poprită a lui Cuculis către Dănescu și Kindilidis era subordonată existenței contractului respectiv și că prin urmare, îndată ce acest contract se anula, se anula cu el și această datorie, căci poprirea nu poate să dea viață unui raport de drept ne existent, nici nu poate să'î schimbe condițiunile, în cât, dacă caracterul datoriei poprite era de la început condițional, poprirea nu poate să suprimă această condiționalitate, afară numai de casuri de culpă sau neglijență din partea popritului, de care nu e vorba aci ;

Având în vedere că ast-fel, îndată ce în urma lichidării daraverilor concretizate prin contractul No. 2176/93, justiția prin sentința trib. Doljiu No. 47/95 investită cu formula executorie, declară resiliat acest contract, e o consecință inevitabilă că și acea plată de 10000 lei nu mai e datorită și dar nu mai putea fi nici poprită ;

Având în vedere că fără succes Genescu susține că această lichidare ar fi pentru el res inter alios, căci pentru a face poprirea, el invoacă tocmai drepturile lui Dănescu și Kindilidis și represintă drepturile acestora, ceia ce'î dădea dreptul de a interveni în judecata angajată între debitorii săi și Cuculis, fără ca aceștia să aibă nevoie a'l chema în judecată pe popritor, căci poprirea nu schimbă natura daraverilor pe care se reazimă datoria invocată de popritor, rămânând aceștia, dacă omite de a interveni, de a cere anularea efectelor acestei judecăți, în ce'l privește pe el personal, pe baza acțiunii pauliane ;

Având în vedere că pe lângă acestea pentru a se putea cerceta dacă Cuculis datora ceva lui Dănescu și Kindilidis, Curtea a admis citarea acestora pentru ca Genescu să fie pus în pozițiune de a stabili înaintea

Curței existența creanței debitorilor săi față de Cuclelis, și că dovada acestei creanțe nu a fost făcută ;

Având în vedere că în specie se constată din interrogatoriul luat lui Dănescu de către Cuclelis azi în instanță în prezența lui Genescu, că în urma poprirei Dănescu și Kindelidis n'a au mai primit nici un ban de la Cuclelis că dar poprirea de față e fără obiect urmând a se infirma.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier G. Flaișlein, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) C. R. Manolescu, I. Cerchez, G. Flaișlein, Sc. Popescu, I. E. Dobrescu.

Grefier (s) Aluteanu

Curtea cu Juri din Ilfov

8 Decembrie 1900

Președ. D-lui Sc. Popescu, Consilier la Curtea de Apel București

Minist. Public cu Ion Gheorghe și alții

Incompetință.—Curtea cu jurați.—Minor acusat de crimă.—Complicitate cu majori.—Art. 65 C. penal.

Curtea cu jurați este incompetentă de a judeca pe un minor de și are complici majori, când aceștia sunt dispăruți sau a rămas necunoscuți. Minorul în asemenea cas este justițiabil de tribunalele corecționale.

Curtea,

Asupra declinatoriului de competență propus de reprezentatul Ministerului public :

Având în vedere că, prin decisiunea camerei de punere sub acușățiune a Curței de apel din București, No. 132 din 1900, Ion Gheorghe, minor, este acuzat și trimis în judecata acestei Curți, pentru crima de tâlhărie săvârșită, dar neisbutită, comisă de el în seara de 16 Iulie 1900, în unire cu Marin Constantin, major, dispărut, și cu un altul, rămas necunoscut, asupra lui Ghiță Dumitru și Moise Milea, fapt săvârșit la drum public cu armele de față (ciomege) și cu circumstanța agravantă a bătaei cu incapacitate de lucrul (art. 317, 318 alin. 1, 2, 3 și 319 alin. 2 combinat cu art. 38 și 63 Codul penal ;

Având în vedere că, din actele de instrucțiune aflate în dosarul cauzei, se constată că acusatul era mai mic de 20 ani în momentul săvârșirii acestui fapt ;

Având în vedere că, de și faptul acesta este privit ca crimă, din cauza însă a vârstei acusatului, pedeapsa nu poate fi de cât închisoare corecțională ; că de aceea și instanța competentă a judeca pe niște asemenea acușăți este tribunalul corecțional, iar nu Curtea cu jurați ; că numai în mod excepțional Curtea cu jurați este chemată a judeca pe un acusat minor, ceia-ce se întâmplă când minorul de 20 ani deplin ar avea

Cour d'Assises d'Ilfov

8 Décembre 1900

Présidence de M. le Conseiller de la Cour d'Appel de Bucarest, Charles Popesco

Ministère Public contre Jean Georges et autres

Incompétence.—Cour d'Assises.—Accusé mineur.—Complicité avec des majeurs.—Majeurs disparus.—Art. 65 du Code pénal (68 français).

Le mineur qui a commis un crime en complicité avec des majeurs, disparus ou restés inconnus, est justiciable non pas de la Cour d'assises, mais des tribunaux correctionnels.

complicii de față mai mari de această vârstă (art. 65 Cod pen.) ; că ceia-ce a determinat pe legiuitor să edicteze o ast-fel de măsură, este că nu a voit să expună la solemnitatea judecăței juraților pe minori de 20 ani când n'a au complici majori ; că rațiunea nu mai e aceeași când în aceeași acușățiune sunt implicați și indivizi majori, cari sunt justițiabili de Curtea cu jurați ; că în acest cas, dacă majorii sunt de față, interesul unei bune administrațiuni a justiției reclamă că procedura să nu fie divizată și cu toții să fie traduși înaintea Curței cu jurați, care are plenitudinea jurisdicțiunii criminale ;

Considerând că, în specie, acusatul major Marin Constantin fiind dispărut, Curtea cu jurați nu mai e competente a judeca pe minorul Ion Gheorghe ;

Având în vedere că Curtea cu jurați, ca oricare instanță, este judecătorul propriei sale competențe.

Pentru aceste motive, Curtea și declină competența (ss) Sc. Popescu, P. Obedenaru.

O p i n i u n e

Asupra incidentului declinatoriu de competență, avocat de reprezentatul Ministerului public :

Având în vedere că Ministerul public se bazează pe dispozițiunile art. 65 Codul penal, pentru a susține că acusatul Ion Gheorghe fiind minor, de și are un complice major, întru cât însă acest major nu este față, numai tribunalul corecțional poate judeca pe acest acusat, care este trimis prin decisiunea Camerei de punere sub acușățiune înaintea Curței cu jurați spre judecare ;

Având în vedere că, mai înainte de a ne pronunța în fond asupra incidentului ridicat, urmează să se stabilească dacă este în principiu admisibil ;

Având în vedere că, camera de punere sub acușățiune, prin decisiunea sa No. 132 din 1900, a trimis pe Ion Gheorghe și pe Marin Constantin, că au comis faptul prevăzut și penat de art. 317, 318 alin. 1, 2, 3 și 319 alin. 2, combinat cu art. 63 Cod penal, fiind minor, calificat crimă și prin urmare de competența Curței cu jurați ;

Având în vedere că, prin Codul penal, faptele penale sunt împărțite în crime, delicta și contravențiuni, împărțire care și are însemnătatea ei, din cauză că judecarea lor este deferită unor jurisdicțiuni diferite ; ast-fel, cercetarea și judecarea contravențiunilor este deferită tribunalelor corecționale și crimele Curților cu jurați ;

Având în vedere că, ordinea jurisdicțiunilor fiind ast-fel stabilită în materie penală, ea nu poate fi modificată în nici un fel ; în consecință, instanțele judecătorești nu pot judeca de cât afacerile penale ce le sunt deferite prin lege, și ele au obligațiunea când judecă cauze penale, să verifice dacă sunt de competența lor, căci aceste drepturi sunt inerente atribuțiunilor instanțelor judecătorești ;

Considerând că o consacrare a acestui principiu este art. 158 Proc. penală, care stabilește că judecătorul polițienesc are a trimite pe părți înaintea tribunalului corecțional, atunci când faptul ce-i este deferit spre

judicare este un delict; asemenea este art. 189 Proc. penală, care dispune că judecătorul corecțional are a trimite pe prevenit înaintea judecătorului competent, dacă faptul este de natură a merita o pedeapsă criminală;

Considerând că acest drept îl au tribunalele polițienești, corecționale și Curțile cu jurați, oricare ar fi modul în care li s'ar fi deferit cauza, chiar de li s'ar fi deferit afacerea prin ordonanța judeului instructor sau prin decisiunea camerei de punere sub acuzare, când ele ar găsi că afacerea nu intră în atribuțiunile lor determinate prin lege, ordonanța judeului instructor și decisiunea camerei de acuzare nu au alt efect de cât a deferi cauza, și sub acest raport ele sunt definitive, dar ele nu leagă pe judecător în ce privește jurisdicțiunea; cu alte cuvinte, ele nu atribuie jurisdicțiunea, ci numai o indică;

Considerând că se poate susține că decisiunile camerei de acuzare, prin care se deferă o cauză Curței cu jurați, pot avea de efect a atribui jurisdicțiunea, și că au caracterul autorității lucrului judecat;

Considerând că de s'ar fi făcut recurs în casațiune contra decisiunii camerei de punere sub acuzare, în privința competenței, și recursul s'ar fi respins, cesțiunea competenței nu mai poate fi propusă încă odată înaintea Curței cu jurați, ast-fel în cât asupra competenței, decisiunea camerei de acuzare ar dobândi caracterul de autoritatea lucrului judecat;

Că, întru cât în contra decisiunii camerei de punere sub acuzare nu s'a făcut recurs în casațiune, nu se poate zice că decisiunea ar fi dobândit autoritatea lucrului judecat, căci ar fi a susține că de nu s'a făcut recurs, aceasta ar fi identic cu respingerea recursului, în asemenea cas este juridic, e și logic a zice că cesțiunea în privința competenței subsistă, și ea poate fi propusă înaintea Curței cu jurați, pentru ca aceasta să poată să și decline competența, dacă faptele trimise spre a fi cercetate și judecate nu sunt calificate crime, și ca atare de competența sa; ast-fel fiind, în principiu, incidentul ridicat este admisibil, pentru motiv că, în ce privește competența, decisiunea camerei de acuzare nu a dobândit autoritatea lucrului judecat;

Având în vedere că reprezentantul Ministerului public își bazează incidentul ridicat pe dispozițiunile art. 65 Codul penal, care zice că cei mai mici în vârste de 20 ani deplină care nu vor avea complici de față mai mari de această vârstă și care vor fi acușați de crime, se vor judeca de către judecătorii corecționale, iar nu de Curtea cu jurați;

Având în vedere că decisiunea camerei de punere sub acuzare constată că acusatul Ion Gheorghe era minor când în complicitate cu Marin Constantin, a comis faptele pentru care sunt traduși înaintea Curței cu jurați;

Având în vedere că art. 65 Codul penal prevede că minorii, care au mai puțin de 20 ani, se vor judeca de tribunale, în cazul când vor comite crime și nu au complici majori de față;

Că, prin urmare, în cazul când vor avea complici

mai mari de această vârstă, cum e în specie, ei se vor judeca de Curtea cu jurați;

Având în vedere că, de și este exact în drept că, ori de câte ori sunt dați în judecată mai mulți indivizi pentru același fapt, interesul unei bune administrațiuni a justiției cere ca ei să se judece împreună, tutuși în cazul când unul dintre acușați a dispărut, nu se poate suspenda judecata pentru cei prezenți, de oare ce, pe de o parte nu este nici un text de lege care să prevadă acestea, ci, din contră, se prescrie prin art. 226 Proc. penală și urm., că îndată ce instrucțiunea este terminată se trimite afacerea înaintea Curței cu jurați;

Având în vedere că Curtea cu jurați sesisată în conformitate cu dispozițiunile art. 226 și urm. Proc. penală, prin decisiunea camerei de acuzare, pentru a judeca pe Ion Gheorghe și pe Marin Constantin, este datoare ca, în conformitate cu dispozițiunile art. 65 comb. cu 63 Cod pen., să procedeze la judecarea celui de față, independent de faptul că cel care se prezintă este sau nu major, întru cât, pe de o parte, Curtea cu jurați are plenitudinea jurisdicțiunii, iar pe de alta nici un text de lege nu declară în mod formal contrariul;

Considerând că, față de cele de mai sus expuse, ar rezulta că, în cazul când declinatorul de competență ar fi admis, s'ar viola dispozițiunile art. 65 Proc. pen. de oare ce numai simplul fapt al disparițiunii lui Marin Constantin, major, nu poate avea de efect restrângerea competenței Curței cu jurați, pentru motivul că nici un text de lege nu autorisă aceasta;

Ast-fel fiind, basat pe principiile mai sus expuse, subsemnatul judecător de ședință sunt de părere a se respinge ca nefondat incidentul ridicat de reprezentantul Ministerului public;

(s) N. C. Schina.

BIBLIOGRAFII

In Tipografia Thoma Basilescu, Str. Casărmii 89

A apărut:

Inviolabilitatea Secretului Corespondențelor

In dreptul public și în dreptul criminal

DE

Constantin D. Rădescu

Amplouat Telegrafo-Postal, Licențiat în Științele Administrative

In editura tipografiei «Gutenberg» Ioseph Göbl, str. Doamnei 20, a apărut vol. II din

SCRIERI JURIDICE

DE

Alexandru Degre

coprinzând materiile de procedură civilă, drept penal și procedură penală, și fiscale

— Prețul vol. 8 lei. — Pentru abonații *Dreptului* 6 lei —